

Uit: Toegift: Vader en Zoon, Don Duyns Bundel

Vader, dit zijn de dingen die ik altijd nog had willen zeggen. Maar jij luistert nooit. Je zit achter een krant of achter een bord vol dampend eten en dan wil je niet gestoord worden. Ik had je willen zeggen dat je een zelfingenomen hufter bent. Dat je de woorden uit je eigen mond zo mooi vindt dat je die van mij nooit hoort. Ik had je willen zeggen dat je de ruimte voor mij had moeten laten, in plaats van als een olifant met je dikke grijze reet recht voor mijn route te gaan staan. Was je bang dat ik je anders in zou halen? Met je ouwe knieën en de levervlekken op je handen. Als je je krant even omlaag had gedaan of even gewacht had met de volgende hap eten in je mond te schuiven had ik je dit kunnen zeggen: ik ben er klaar mee. Met jou. Geen vader meer. Ik heb geen vader meer. Zo. Als je had geluisterd had ik je dit kunnen zeggen. Maar je luistert nooit. Dus blijf je mijn vader. Ik weet niet waar je bent of wat je doet, maar ik wou je zeggen dat... nou ja, laat maar